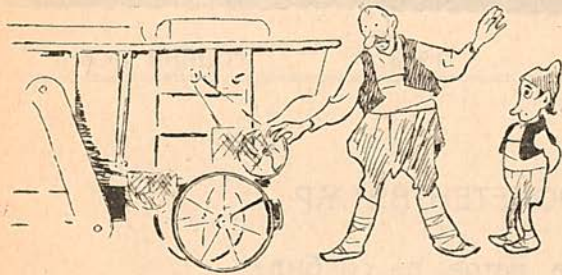

САНДЮ МАШИНИСТА.

Разказ, илюстриран от Ал. Божинов.

I.

Напролет, когато нивите поникнаха и цъфна кукуряжт, у чичови Сърпанкови стовариха първата вършачка в село. Сума свят се струпа да погледа машината.

Чичо Сърпанко, гологлав и запотен, опипваше колелата, опъваше каишите и думаше, всеки да го чуе:

— От сега натажк няма дикани и хармани. Като се завърти ей тази ми ти машина, за сто души работа ще отхвъвли...

И пак се залавяше да опипва, да се завира, да чисти.

Сегис-тогис чичо Сърпанко усещаше, че някой го бутва по ржката, мушва се из краката му, подвира се под него. Дори веднаж се покатери по гърба му и бързишком слезе. Олисан в работа, той помисли, че навалищата го притиска, та викна:

— Чакайте бе, хора! Стига сте ме душили. Като дойде вършитба, тогава зяпайте и се чудете!

— Души те твой Сандю, — обади се Галенко поляка, — Я го виж как снове край тебе като лястовица около гняздото си.

Хората прихнаха да се смеят.

Чичо Сърпанко се изправи, па се засмя и той.

Сандю, осем годишния син на чичо Сърпанко, висок колкото тяхното старо овчарско куче Атмаджа, беше се заврял под вършачката. Той подаваше главата си през спиците на едно колело, току в краката на баща си.

